Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 66 (522) ⋆ miercuri 15 august 1956 ⋆ 4 pag. 15 bani

Reprezentanții echipei bucureștene cîștigătorii Cupei

FINALA

ediției a VI-a a „Cupei Scînteia pionierului"

Atențiune! Incepe concursul

Pionierii din Galați, Tg. Mureș și București, participanți la finala Cupei Scînteii pionierului, stau împrăștiați pe marginea bazinului de înot. Mai sînt cîteva minute și se va anunța deschiderea concursului.

Minutele trec repede. Și chiar la microfon se aude vocea crainicului care anunță deschiderea concursului de natație pentru cîștigarea tradiționalei Cupe a Scînteii pionierului. Spre deosebire de ceilalți ani, în anul acesta concursul se desfășoară între mai multe orașe.

Se prezintă la start concurenții la categoria I-a băieți, stil brasse. Nistor Anghel-Galați, Malasciuc George București, Hanca Gavrilă-Tg. Mureș.

Cine va fi primul! Incă din primele secunde Malasciuc George reușește sa-și depășească adversarii. In următoarele secunde nimeni nu se mai îndoiește de victoria lui.

Plină de emoții a fost întrecerea între concurentele categoriei a II-a fete, stil brasse: Papadopol Ada-Galați, Iordan Sanda-București, Hinterlaiter Roza Tg. Mureș. De cum s-a dat startul, între Iordan Sanda și Hinterlaiter a început lupta pentru primul loc.

Pînă în ultima secundă a probei, nimeni nu-și putea da-seama cine va învinge. Prima a pus mîna pe bară Iordan Sanda. După o zecime de secundă alături de ea se ivi și Hintelaiter Roza. Iordan Sanda a reușit să parcurgă cei 33 m. în 28"05 iar Hinterlaiter Roza în 28"06.

La concursul de natație interasociații la copii, care a avut loc acum cîtva timp, pe primul loc s-a clasat Rotman Avram din București. Iată-l însă acum pe Rotman concurent în finala „Cupei Scînteia pionierului", la categoria III-a stil liber. Cei care cunoșteau această victorie se așteptau ca Rotman să se înscrie pe primul loc. Așa credea poate și Rotman. Dar la această probă, primul loc a fost cîștigat de Maxim Victor din Galați, care a reușit să parcurgă cei 33 m. în 20"02.

Rotman Avram s-a reabilitat însă la proba de brasse, unde s-a clasat pe primul loc.

La proba de ștafetă, cu care s-a încheiat concursul, participanții orașului București au ieșit primii.

La microfon s-a auzit din nou vocea crainicului. Anunța rezultatele concursului: la 9 din cele 12 probe cîte au fost date, primele locuri au fost cîștigate de concurenții din orașul București. Cupa de natație a Scînteii pionierului, a revenit astfel orașului București. Pe locul doi s-a situat orașul Tg. Mureș, iar pe locul trei, orașul Galați.

Lupta pentru „Cupa" de-abia începe însă, pentru că pionierii din Tg. Mureș, cei din Galați, și alte orașe, care vor participa și în anul viitor la concurs, sînt hotărîți s-o cîștige.

De vorbă cu antrenorii

După ce concursul a luat sfîrșit, un reporter al gazetei noastre a discutat cîteva lucruri cu tovarășii antrenori ai celor trei loturi prezentate la concurs: București, Galați și Tg. Mureș.

— *Ce părere aveți despre felul cum s-a prezentat la concurs lotul din București?*

Tovarășul MITITELU DUMITRU din Galați:

— M-a impresionat în mod deosebit spiritul de luptă al concurenților. Mulți dintre ei au luptat din răsputeri.

Tovarășul LOGHIN CLEMENT din Tg. Mureș:

— Lotul s-a prezentat disciplinat, omogen. Trebuie însă să nu pierdem din vedere că pionierii din acest lot au condiții de pregătire bune.

— *Ce credeți despre pregătirea fizică a gălățenilor?*

Tovarășul BEER CAROL din București:

— Cred că lipsa unui antrenament la bazin este cauza rămînerii în urmă a gălățenilor. Căci e știut că, dacă înoți în lac sau în apă curgătoare, ești mult mai avantajat. Din lotul gălățenilor, am remarcat un foarte bun craulist, Maxim Victor, și cred că antrenarea lui este o datorie a asociațiilor sportive din Galați.

— *Dar despre lotul din Tg. Mureș ce părere aveți?*

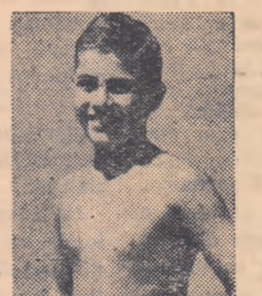
Tovarășul MITITELU DUMITRU:

— Selecționarea lotului pe oraș cred că a fost defectuoasă, că la finală nu au participat cei mai buni înotători.

Tovarășul BEER CAROL:

— Mi-a plăcut în mod deosebit Vereș Maria din Tg. Mureș. Aș vrea să mai adaug aici că organizarea în fiecare vară a unui astfel de concurs va atrage spre secțiile de înot mulți amatori. Concursul „Cupa Scînteii pionierului" a devenit de acum cunoscut de majoritatea copiilor și discuțiile, pregătirile și dorința de a participa la el, exista chiar cu mult timp înainte de începerea propriu zisă a concursului.

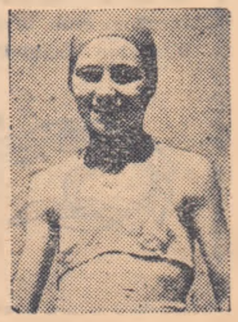
Pe primele locuri

Concurînd la categoria I-a liber pionierul Miki Zagăr de la Școala de 10 ani nr. 24 din București, s-a clasat pe primul loc, cu timpul de 26". Victoria lui ca și a celorlalți bucureșteni a făcut posibilă cîștigarea Cupei.

⋆

Pioniera Vereș Ana din Tg. Mureș și-a întrecut celelalte două concurente din București și Galați. Inregistrînd timpul de 34"06, pentru proba aceasta de brasse. Ana s-a antrenat cu răbdare și dîrzenie. Rezultatul: ea s-a clasat pe primul loc.

⋆

Incurajările coechipierilor săi, parcă i-au dat aripi lui Maxim Victor din Galați. Timpul de 20"02 pe care l-a scos la categoria a III-a liber, a făcut să se claseze pe locul I. Este încă o victorie adăugată celorlalte pe care Maxim le-a obținut la Iași și Sibiu, cu prilejul altor concursuri.

Gheorghiță reporterul comunică vești uluitoare:

DESCOPERIRI DE NOI PĂMÎNTURI. UN DOCUMENT ISTORIC INEDIT.

CLUBUL TINERILOR TURIȘTI — VARA 1956

Intr-una din zilele lunii iulie, cam pe la ora amiezii, la cîțiva kilometri de orașul Botoșani, o bubuitură grozavă a umplut de larmă împrejurimile. Salva aceasta ținea să anunțe că patru exploratori încercați au „descoperit" pămînturi noi.

Pornind pe cursul apei Dresleuca, Glăvan Dorin, Mariniuc Gh, Sandu Vexler și Curelaru Simon au descoperit cîteva văi deosebit de interesante. Iată ce spun ei în comunicarea făcută Clubului nostru:

„In partea de nord-est a albiei rîului Dresleuca se găsesc mai multe văi de eroziune, săpate de torentele ce vin spre rîu. Am întîlnit trei văi din acestea. In prima am găsit mușuroaie de cîrtiță. De aceea, am numit-o Valea Cîrtiței. Spre nord de Valea Cîrtiței, se află o vale mult mai adîncă, cu pereți abrupți. In această vale am descoperit fosile. Aici se găsesc cochilii de melci și scoici, semn că în vremurile îndepărtate locurile din jurul Botoșanului erau acoperite de apele mării. Valea aceasta noi am numit-o „Valea Melcilor". Mai la sud de Valea Melcilor se află o altă vale, plină cu flori albastre. De aceea, am denumit-o Valea Albastră.

Am cules plante, insecte, gresie și, bineînțeles, cochilii de melci și scoici".

Locurile descoperite au fost trecute apoi cu grijă pe harta întocmită de Glăvan. Cît despre bubuitură, ea a fost pusă la cale de exploratori, cu ajutorul gazului metan cules de ei din mîlul bălților.

UN DOCUMENT ISTORIC

Cercetînd istoria satului lor, colectivul de turiști din comuna Văleni, raionul Muscel, regiunea Pitești, au dat peste un document istoric foarte interesant, scris pe pergament. Documentul vorbește tocmai despre satul lor și este semnat de Mihai Viteazul. In legătură cu aceasta, colectivul de turiști ne comunică:

„...Domeniile schitului Catlamuz, condus de starețul grec Iasof, creșteau pe nesimțite, pînă cînd ajunseseră în vatra satului Văleni. Aceasta a dus la un mare proces judecat de Mihai Viteazu la Tîrgoviște. Iată mai jos sentința dată de Mihai Viteazu la acel proces:

„Cu voia lui Dumnezeu, Io Mihai Voivod și domn a toată Țara Romînească, ficiorul marelui și prea bunului Pătrașcu Voivod dat-am Domnia mea această poruncă a domniei mele, popei lui Nan și tuturor megiașilor din Văleani tot cu hotarul, pentru că easte al lor bătrînă și dreaptă moșie și de moștenire al lor de la moșii și strămoșii lor. Deci popa Nan cu toate megieșii Văleanilor au avut pîră înaintea Domniei meale cu călugărul Iasof și satul Misgani pentru niște hotare și semne veachi ce sînt între moșia Misganilor sau Catlamuzului și Văleanilor. Și vrea călugărul Iasof și satul Misganilor să împresoare hotarele și semnele cealea bătrîne de la Văleani și să ia moșia de la satul Văleani. Intru aceea Domnia mea am cătat și am judecat după dreptate și după leage cu toți cinstiții boiari Domniai meale și am dat însumi Domnia mea întru dînșii șase boiari și anume: de la Cîndești Sîrbul și Stăneslau și de la Voinești Bucur și de la Boteani Radu al Bunei și den Jupîneni Pîrvul și den Bădeni Lăpădat, să meargă și să adevereze hotarele și semnele ceale bătrîne pe unde au fost mai înainte, cum va adeveri cu sufletele lor; și așa am așezat cei șase boiari ca să ție satul Văleani pe hotarele și semnele cele bătrîne, pre unde au ținut și mai înainte vreme: den capul plaiului, pre valea Manzei, pînă în Morminte. Iar călugărul Iasof și satul Mîsgani cu moșia Văleanilor să nu se mai amestice. Drept aceea am dat și eu Domnia mea satului Văleanilor ca să le fie lor această moșie ce s-a zis mai sus ohoinică lor și feciorilor lor, nepoților și strănipoților lor și de nimenea să nu se cletească după zisa Măriei meale. Mărturii am pus pe Radul log(ofăt) Ștefan vel (vistiernic) Pîrvul comis, Lăpădat paharnic.

Și am scris eu Radu log (ofăt) în orașul Tîrgoviște în luna lui iunie în 17 zile după prada agarenilor, cînd au prădat și au robit Țara Romînească și de la zidirea strămoșului Adam, pînă la această scrisoare curgerea anilor L. 7107."

„Scînteia", ziarul iubit al partidului nostru, împlineşte 25 de ani de la apariţia primului său număr. Un sfert de veac în care foile ei au dus zi de zi în mijlocul poporului muncitor cuvîntul fierbinte al partidului, îmbărbătînd în luptă, dînd tărie oamenilor simpli să înfrîngă greutăţile, să urce culmi îndrăzneţe spre socialism.

„Scînteia" s-a născut în anii viforoşi ai asupririi, cînd partidul comunist, scos în afara legii, lupta în condiţii cumplite, vitrege, pentru sfărîmarea nedreptei orînduiri burghezo-moşiereşti. Ca o lumină nestinsă în beznă a fost „Scînteia" în anii asupririi. Slova ei măruntă pătrundea pretutindeni: în uzine, în cazărmi, pe ogoare, ducînd îmbărbătarea şi sfatul înţelept al partidului. Se tipărea cu greu, prin maghernițe şi beciuri umede, cu maşini primitive şi goana copoilor Siguranţei pentru a o suprima, nu înceta nici o clipă. Cîţi ostaşi credincioşi ai partidului nu şi-au dat viaţa spre a o apăra şi cîte mijloace primejdioase, temerare, nu erau folosite pentru difuzarea „Scînteii". Cu toată prigoana crîncenă, „Scînteia" ajungea totdeauna la timp sub ochii muncitorilor, în inimile lor, dîndu-le puteri noi în luptă.

In anii cei noi, anii libertăţii, de la 23 August încoace, neîncetînd o clipă lupta împotriva celor care ar fi vrut să răstoarne cuceririle poporului, „Scînteia" a devenit flamură vie a partidului în uriaşa muncă de făurire a unei ţări noi, a unor oameni noi.

Izvorîte din înţelepciunea colectivă a partidului, cuvintele „Scînteii" pătrund în cele mai depărtate colţuri ale patriei, în rîndurile celor ce muncesc. Cuvintele ei aduc lumină în cele mai grele probleme, dau tărie şi încredere în muncă, aduc mulţumire şi răsplată, arată ce e greşit, dezvăluie fără cruţare pe cei care stînjenesc mersul înainte spre socialism.

De aceea, cuvintele ei sînt sorbite cu dragoste de oamenii muncii. In uzine, pe şantiere, la cîmp, în şcoli, pretutindeni „Scînteia" e primită ca un mesaj viu, de adevăr şi putere: mesajul partidului.

Ziua Minerului

Şase tulnicare din satul Bulseşti, raionul Brad, i-au sculat pe mineri în ziua de 12 august, de „Ziua Minerului". Cocoţate în vîrful dealului, unde se înalţă Institutul de Mine din Petroşani, fetele şi-au îndreptat tulnicele spre vale. In sunetele nostalgice ale vechilor instrumente moţeşti, s-au trezit minerii Văii Jiului.

Odată cu „Ziua Minerului", la 11—12 august, s-a desfăşurat la Petroşani o minunată manifestaţie tinerească: Festivalul Tineretului din regiunea Hunedoara.

Mii de tineri din cele opt raioane ale regiunii Hunedoara au sosit în inima Văii Jiului, la Festival. Au venit furnalişti şi oţelari din Hunedoara, tineri moţi din Brad, muntence din Haţeg, tineri lucrători de pe ogoarele Albei, Iliei şi Sebeşului. Niciodată Petroşanii n-au cunoscut o asemenea manifestaţie entuziastă. Oraşul a fost îmbrăcat în verdeaţă şi drapele. Tinerii îmbrăcaţi în costume pitoreşti au umplut străzile. Pe patru estrade s-a desfăşurat, neîntrerupt, timp de două zile, concursul celor mai buni dansatori, cîntăreţi, fluieraşi, instrumentişti din regiune. Pe stadioane, sportivii regiunii s-au întrecut într-o pasionantă întîlnire sportivă. Două zile Petroşanii au fost oraşul cîntecului şi al dansului, oraşul tinereţii.

Un grup de pionieri defilînd la Festivalul Tineretului din reg. Hunedoara

In adîncul pămîntului s-a dat o crîncenă bătălie ca „Ziua Minerului" să fie cinstită cu multe şi frumoase rezultate.

O tonă de cărbune! Ştiţi oare ce-nseamnă această cantitate? O tonă de cărbune dă 1000 Kw. ore de energie electrică. Iar cu 1000 Kw. ore energie electrică, de pildă, malaxoarele frămîntă 88.000 kg. pîine. La sectorul 3 al minei Vulcan, lucrează vestita brigadă de tineret a lui Emeric Csiki. Numai în ziua schimbului de onoare, ortacii lui Emeric Csiki au dat 127 tone cărbune peste plan. Socotiţi singuri cîte zeci de mii de pîini ne-a dat brigada lui Csiki. Brigăzi ca acestea sînt însă multe în Valea Jiului. La Lupeni şi la Lonea, la Petrila şi Uricani... De pildă brigada lui Petru Pilea, de la mina Lonea a extras peste plan de la 1 iulie la 8 august, peste 1500 tone de cărbune. Mina Lupeni a cîştigat întrecerea pornită între mine, în cinstea zilei de 23 August şi „Zilei Minerului", depăşindu-şi angajamentul: 5000 tone cărbune peste plan.

In ajunul „Zilei Minerului", o veste a făcut înconjurul Văii Jiului: vechiul ortac al Lonei, Kopetin Geza, lucrează în contul anului 1962.

Constructorii blocurilor muncitoreşti din Valea Jiului, au făcut un dar frumos minerilor de ziua lor: 250 apartamente terminate.

Partidul şi Guvernul au distins şi-n acest an un mare număr de mineri cu „Ordinul Muncii" şi „Medalia Muncii".

In seara zilei de 12, în cadrul Festivalului Tineretului din regiunea Hunedoara, a avut loc carnavalul. Minerii şi tinerii oaspeţi ai Văii Jiului au petrecut ca niciodată. S-a dansat, s-a cîntat, jocurile de artificii au luminat pînă în zori, în minunate culori, cerul Văii Jiului.

Aşa a fost sărbătorită în acest an „Ziua Minerului".

Gh. CRISTIAN

Incărcătură ciudată

De curînd, în portul Constanţa a sosit vasul „Iulius Fucik", sub pavilion cehoslovac. El aducea din Orientul Indepărtat (R.P. Chineză şi India) un transport de mărfuri. Mărfuri, mă rog, mai mult sau mai puţin obişnuite. Doar cîte lucruri nu se descarcă într-un port! Şi totuşi, intre ele au fost unele care au stîrnit mare îmbulzeală şi curiozitate. De fapt, erau mai mult „pasageri" decît mărfuri. Cu toate astea, bilet nu plătiseră...

Atunci? Explicaţia aţi fi avut-o şi voi, pe loc, dacă aţi fi fost de faţă la descărcarea unor cuşti în care se zbenguiau caraghios nişte făpturi mici şi negricioase: maimuţe. Maimuţelor le-au urmat alte cuşti, în care se aflau un tigru, o panteră şi un urs. Ultimul pasager a coborît singur, încet şi grav. Era un pui de elefant, în vîrstă de şase luni. „Pui", vorba vine, fiindcă avea o greutate respectabilă...

Toţi aceşti călători fără bilet au fost îmbarcaţi într-un tren cu destinaţia Grădina Zoologică din Praga. Vă închipuiţi ce bucuroşi vor fi prietenii voştri din capitala Republicii Cehoslovace cînd se vor pomeni cu asemenea oaspeţi interesanţi...

La scaldă

Elena Dragoş

De zăduf pămîntul crapă,
Frige colbul, zarea-i caldă.
Soarele-a intrat în apă,
Şi cu ţîncii mi se scaldă.

Gîrla-n braţe îşi cuprinde
Musafirii, drăgăstoasă.
Nimeni nu-şi aduce-aminte,
Că mai are casă, masă...

Un brotac, de multă vreme,
Stă ascuns pe malul gîrlei.
Ori bolnav e, ori se teme-n
Unda apei să se-asvîrle.

Dar copiii mi-l îmbie:
Hai în apă, măi, brotace,
Gîrla-i rece şi zglobie,
Tare sprinten te va face!

Ştiu, în apă mult e bine,
Şi căldura mă înmoaie.
Dar nu intru de ruşine;
N-am ca voi costum de baie!

Pîn-la urmă şi brotacul,
S-aruncă în unda clară,
Nici cînd s-a-noptat săracul,
N-a ieşit de drag afară.

Soarele în depărtare
A plecat să mi se culce
Şi-a lăsat pe carul mare,
Peste noapte să se-usuce
Un costum de scăldătoare
Ce-l croi dibaciul astru
Dintr-un colţ de cer albastru.

Poveste fără cuvinte

— Reproducere după revista maghiară „Uttörö"

TABĂRA de... cîmp

Un sat mic, așa cum sînt multe pe plaiurile Moldovei. Un grup de cîteva case — ici una, colo alta. Așa că la școală, iar acum la tabără, pionierii trebuie să meargă tocmai la centrul de comună. Și merg. Dar după cum bine știți, în multe tabere din comună există activitate numai de două ori pe săptămînă. In rest,... fiecare cu îndeletnicirile lui.

...Soarele dogorește puternic. Țăranii sînt la cîmp, așa că în sat e liniște, liniște. Pînă și cîinii s-au culcat la umbra vreunui nuc. Dar copiii? Hai să-i căutăm. Să pornim, dragă cititorule, pe aceste urme care se văd în colbul drumului. Așa! Acum la dreapta... Le-am pierdut oare? Ah! Am găsit! Un zvon de glasuri. Aici sînt. Și, încetișor, m-am apropiat. Un grup de fete aplecate asupra apei (căci aici era un pîrîu) albeau pînză. Mai încolo, altele puneau cînepa la muiat. Din cînd în cînd, azvîrleau o glumă, îngînau o frîntură de cîntec. M-am sfiit să le tulbur. Am pornit mai departe. Alte urme. In depărtare, un grup de copii care pășteau vitele. Mi-a ieșit în cale un băiat cam peltic, cu ochii ageri și bun de gură.

— Sînt vara Ilenei, am zis eu. O caut și nu știu unde a dispărut. Și în sat nu-i nimeni.

— La treburi, răspunse el în vîrful limbii. Pînă vine Ileana rămîneți cu noi.

Și am rămas. De la el, am aflat multe lucruri interesante. Și vă spun drept, la început nu prea-mi venea să-l cred. Dar vorba aceea, „am văzut cu ochii mei", căci Ionel Bașa, așa se numea noul meu prieten, m-a condus la „baraj". Pe cursul rîului, acolo, unde era o diferență de nivel, cei din grupul lui au construit din pietre și împletitură de nuiele un mic baraj, un dig și o „portiță". Cînd vor să se scalde, închid portița și apa crește, crește. Fac asta mai ales la amiază, după ce au adăpat vitele și pot să se scalde. Tot Ionel Bașa și cu vară-mea Ileana m-au invitat spre seară la „teatru". Eram de-a dreptul uluită: baraj, dig și acum și teatru... Și totuși m-am dus. Lîngă un foc ce-și împrăștia fumul pe toată valea, era doar Ionel. Apoi, unul cîte unul, au venit și alți băieți. Dintr-o dată, ca de după o cortină, au apărut o babă: „Baba Safta" (interpretată de Despina Burlacu) și o pionieră, (interpretată de vară-mea, Ileana Pascal). Și reprezentația a început... Lîngă foc, baba Safta și fetița stăteau alături. Baba bolborosea cuvinte neînțelese, făcea cruci și ardea fire de păr, cică erau de urs. Se învîrtea în jurul fetei, o afuma. Fetița părea înghețată de spaimă. Eu nu pricepeam nimic... Băieții rîdeau cu poftă... și se uitau cu înțeles la o fată care stătea cam îmbufnată. Atunci am ghicit. Ea fusese la o babă să-i dăscînte „de frică" și acum era criticată.

Acesta a fost micul spectacol, apoi, strînși în jurul focului, am ronțăit cartofi copți, am cîntat și am spus povești. Cînd luna a început să urce pe boltă, am pornit cu toții spre casă. Peste cîteva zile am aflat că pionierii despre care v-am povestit, și-au organizat o tabără a lor, a celor din sat, iar președintele taberei de... cîmp, era Ionel Bașa.

Geta COSTIN

PRIN PATRIA NOASTRĂ DRAGĂ

1. Noi locuințe muncitorești în cartierul Floreasca din București.

2. Fabrica de faianță din Sighișoara.

3. Aspect de la exploatarea forestieră Cumpăna, raionul Curtea de Argeș.

Noua oțelărie

Hunedoara e ca o inimă uriașă, care pulsează necontenit tone de metal către toate unghiurile țării. Ei bine, „inima" aceasta va deveni curind, și mai puternică prin noua oțelărie ce se construiește acolo. Ca să vă dați mai bine seama de dimensiunile acestei oțelării, aflați că podul ei rulant (acționat electric) are o capacitate de ridicare de 260 tone. Pînă la începutul lunii august, în hala A a noii oțelării s-au montat 5600 tone constucții metalice, și s-au consumat 25 tone electrozi de sudură.

Tricotaje pentru voi

Poate mulți dintre voi, cînd ați cumpărat de la magazin un pulover sau un fular, ați găsit pe spatele lui o etichetă a fabricii „Textila Roșie" din Orașul Stalin. Și ați fost, fără îndoială, mulțumiți de cumpărătură: frumoasă și trainică. Fiindcă muncitorii de aici sînt preocupați necontenit de calitatea produselor lor, de aspectul lor plăcut. Acum, în cinstea sărbătorii lui 23 August, ei au pornit o întrecere care a dat roade minunate. Au scos o serie de modele noi cu desene și culori variate și, pe lîngă asta, și-au depășit cu mult normele. Intreaga fabrică a dat peste plan 5750 bucăți tricotaje, din care 2500 de articole pentru copii. Datorită trudei celor de la „Textila Roșie", vitrinele magazinelor pentru voi vor fi astfel și mai bogate.

Așa s-a întîmplat...

Harnici sînt gospodarii din comuna Armășești, mai cu seamă utemiștii. La cîmp sînt totdeauna primii, iar roadele ce le strîng sînt îmbelșugate. Dar sînt și inimoși foarte, utemiștii din Armășești.

...Au observat ei încă de anul trecut că ogoarele femeilor rămase văduve, sau cele ale familiilor cu flăcăi plecați în armată cît și pămînturile unor țărani mai bătrîni erau lucrate prea tîrziu, de aceea dădeau și roade puține.

Anul acesta au hotărît să ajute pe cei care nu puteau munci singuri.

La munca lor s-au întovărășit și pionierii din comună.

AȘA A ÎNCEPUT

Printre ulucile gardului, un flăcău privea într-o curte. Il văzuse acolo pe Victor Răduță, pe care-l știa pionier de frunte. Il strigă de cîteva ori.

— Hei Victore... Victor, n-auzi?

— Da' ce-i? — matale ești bădie Pătru? Mă căutai?

— Păi da... Ce faci tu acolo?

— Puneam araci la roșii.

— Nu-i rău, răspunse flăcăul.

— Dar matale ce faci? îl întrebă Victor.

— Iacă, vin de la secerat, îi răspunse scurt Pătru Răduță.

— Păi știam c-ați terminat, adăugă Victor.

— Noi da, am terminat, dar am secerat pe ogorul tușii Chivochița. După prînz ne întîlnim iară, organizăm și noi „aria tineretului". Dar voi, pionierii, n-aveți nicio treabă?

De data asta răspunsul lui Victor întîrzia. Intîrzia că nu prea avea ce spune. Pătru nu-l mai zise nimic. Se deslipi de lîngă gard, își luă ziua bună și plecă.

Victor, gînditor, continuă să lege roșiile de araci. După ce isprăvi, se duse la prietenul lui, Albu Constantin. Au vorbit ei ce-au vorbit și-apoi au ieșit din casă și-au plecat pe la toți prietenii.

CE-A URMAT.

După ce s-au adunat toți au plecat pe ogorul tușii Paraschiva și au adunat acolo spicele rămase. A doua zi, au strîns spicele de pe ogorul Sofiei Mihai, care are doi băieți în armată și au îngrijit culturile de legume din grădina spitalului comunei.

ȘI MAI DEPARTE...

Vor ajuta la treeratul snopilor, vor merge la tabăra de muncă de la ferma horticolă din sat, iar în ultimele zile de vacanță vor face o excursie la Snagov și apoi vor vizita Palatul pionierilor din București.

George GENOIU

★

Nici la culesul poamelor n-au fost mai puțin harnici pionierii din Armășești.

★

Vești pionierești

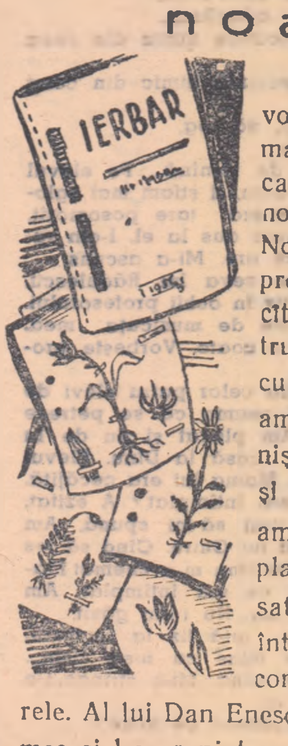
A pornit o chemare

Din comuna Remeți, raionul Sighet, a pornit o chemare în întreaga regiune Baia-Mare. „Să ne înfrumusețăm școala ca la 1 septembrie să fie gata să-și primească oaspeții". Chemarea aceasta au lansat-o utemiștii din comună. Alături de ei pionierii ajută la repararea mobilierului, la curățirea claselor, la spălatul geamurilor și la aranjarea grădinii de flori.

Utemiștii și pionierii vor să-i primească cît mai sărbătorește, în special pe cei din clasa I-a.

Darurile noastre

Peste puțin timp vom spune bun rămas prietenei vacanță. Incepe din nou anul școlar. Noi, pionierii, am pregătit în vacanță cîteva daruri pentru școală. In excursiile pe care le-am făcut la Păltiniș, la Dumbrava și la Ocna Sibiului, am strîns diferite plante, le-am presat, iar cînd ne-am întors acasă am confecționat ierbarele. Al lui Dan Enescu e cel mai frumos și l-a aranjat exact așa cum am învățat la botanică. Pînă să începem iar școala, vrem să mai pregătim și alte daruri.

Pionierii si scolarii de la Scoala de 7 ani nr. 5 — Sibiu

Pîrîul

O fîșie mișcătoare de cristal
Se deșiră fără tihnă de sub deal.
Umblă, iute cum e omul mînios
Și-i curată ca un gînd prietenos.
Limpezimea ei poate stîrni
Chiar și pizma zorilor de zi.
O încurcă stînci și bolovani în drum.
Crezi c-au s-o sugrume-acum, acum !
Aș ! La trîntă, fără teamă-i ia de piept,
Îi cuprinde și-i izbește drept,
Îi desparte îi destramă în nisip.
De la soare sărutări primind pe chip
Și răzbind cu trudă grea stîncosul scut,
Mai curată iese ea ca la-nceput !

Caiet cu pasteluri

de Alexandru Zotta

Prevenire

Dacă-n inimă ai gheață
Și-n gîndire zbor de șarpe,
În zadar ți-or sta în față
Văi cu soare, munți cu ape;

Nu-ți vor da gîndiri senine
Nici aripi de zburătoare.
Toate ți-vor pentru tine
Pale, reci, plictisitoare.

Mergeam pe-un șes pustiu spre seară

Mergeam pe-un șes pustiu, spre seară...
Necunoscut și tainic loc.
Sub palul cerului obroc
Creșteau doar pir, ciulini, negară.

Părea că-s primul om ce bate
Acest meleag și mă temeam.
Așa de singur mă simțeam
Împresurat furiș de noapte...

Prea lungul drum mă istovise,
M-aș fi lăsat să dorm pe lut
Dar locul mort, necunoscut,
Mai crunt mi-ar fi părut în vise.

Tîrziu, aflat-am pe cîmpie
Un lan de grîu, răzleț de sat.
Destins, într-însul m-am lăsat
Ca-n poala mamei, în pruncie.

Cu palme arse de dogoare
El căpătîi sub cap mi-a pus
Și, legănîndu-mă, mi-a spus
Un basm cu viață și cu soare.

Era la fel de beznă-n jur,
Tot singur mă găseam dar iată,
Neliniștea îmi fu curmată,
Dormii zîmbind sub cerul sur.

Vulturul

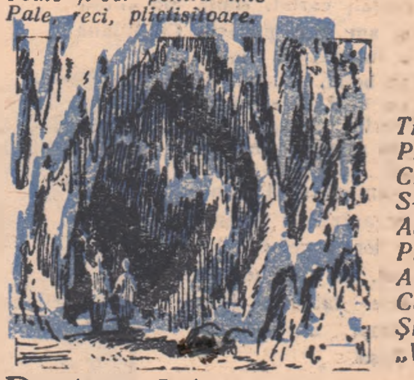
Vulturul stăpîn pe cer
Bate-n zări, ca-n porți, cu pliscul.
Dinaintea lui, sfios,
Muntele-și înclină piscul.

Mulți, pe vultur, sînt pizmași
Și cu-adevărat îi doare
Că ursiți n-au fost și ei
Dintru naștere, să zboare.

Inciudați și-ntărîtați,
Pradă nu se dau tristeții.
Astfel, temerari, deprind
Zborul, în decursul vieții !

Peștera Ialomicioara

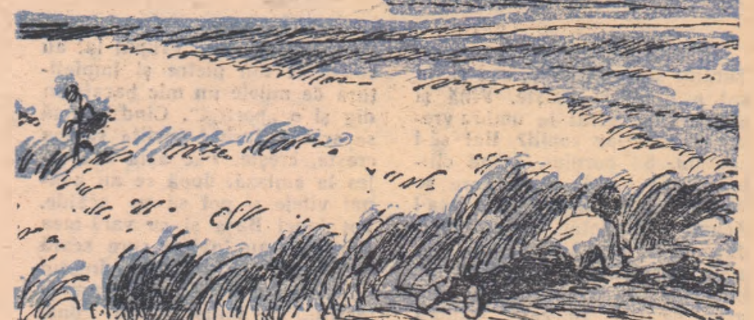
Ca să fie mărturie
Faptului că nu-s minciuni
Basmele cu „a fost odată”
Cu prințese și minuni

Și cu munți ce la poruncă
Se desfac ca un portal
Dăruind privirii noastre
Mari palate de cristal,

Făt-frumos și Cosînzeana,
Buni prieteni tuturor,
Peste ani și peste veacuri
Ne-au lăsat palatul lor...

Drum cu plopi

Trecînd în goană, un școlar
Pierdu pe cale, din penar,
Cîteva tocuri ce-n cădere
S-au înfipt adînc în lut.
Acolo, cu staturi severe,
Pînă sub boltă au crescut.
Acuma, plopii stau în zare
Ca niște semne de mirare
Și șușotesc neîncetat :
„Vai, ce băiat dezordonat !”

Muzicuța cu schimbător

(Continuare din nr. trecut)

de Nicuță Tănase

Intră profesorul meu. Profesorul de romînă. Se duce în față lîngă judecător...

— Numele.

— Nicolae Opran.

— Etatea.

— Treizeci și doi de ani.

— Profesia.

— Profesor de limba romînă.

— Sînteți rudă cu vreunul din împricinați ?

— Nu.

— Sînteți în dușmănie cu vreunul din împricinați ?

— Nu.

— Acum spuneți după mine : Jur...

— Jur...

— Că voi spune adevărul...

— Că voi spune adevărul...

— Că nu voi ascunde nimic din ceea ce știu.

— Că nu voi ascunde nimic din ceea ce știu.

— Acum istorisiți, vă rog.

Profesorul începe :

— Eram în ora de romînă... Pe elevul meu Dinu îl cunoșteam, îl știam mai zglobiu. In ziua aceea era tare posomorît. La sfîrșitul orei m-am dus la el, l-am rugat să-mi spună ce are. Mi-a ascuns.

Chiru îi șoptește ceva lui Rădulescu. Oprinescu se uită fix în ochii profesorului.

Profesorul vorbește de muzicuța mea. Colegii mei își dau coate. Vorbește profesorul neîntrerupt.

— După dispariția celor patru elevi de la oră mi-am dat seama că se petrece ceva neobișnuit. Am plecat și eu de la școală. M-am dus acasă la Dinu. Elevul meu nu era acasă. Mama lui era necăjită. Am întrebat-o ce s-a întîmplat ? A ezitat. Am insistat. N-a vrut să-mi spună. Am pornit spre locuința lui Chiru. Cînd să ies pe poartă, mama lui Dinu m-a chemat înapoi. Mi-a povestit ce s-a întîmplat. Am pornit în căutarea lor. Nu i-am găsit.

Tata e atent. Se uită fix la profesor. Sterică se uită la mine cu niște ochi... Mama m-apucă de mînă. Mi-o strînge, i-o strîng și eu pe a ei.

— Mamă, ești supărată pe mine ?

— Nu, Dinule.

E o liniște în sală... Doar vocea profesorului se aude. Mă uit iar la tata. Nu mișcă de loc capul.

Se deschide ușa.

Mai vin oameni să asculte procesul. Vin copii din altă clasă.

Tata mă caută din priviri.

Acum parcă mi-e rușine să mă uit la el. Se uită blînd la mine. Și el are ochii înlăcrămați.

Martorul continuă.

— I-am căutat peste tot. Nu i-am găsit. M-am îndreptat spre școală. In mijlocul drumului am găsit o fetiță stînd lîngă o bicicletă, plîngînd. M-am dus lîngă ea. Avea lanțul sărit de la bicicletă. I l-am aranjat. Fetița continua să plîngă. Am întrebat-o: „Acum de ce mai plîngi ?”

Mi-a răspuns : „Mi-e milă de Dinu. Dinu e băiat bun” Cînd am auzit numele lui Dinu, am tresărit. Pe el îl căutam. Am insistat și fata mi-a spus. Mi-a povestit totul. I-am luat bicicleta și am alergat spre depozit. Mi-am găsit cei patru elevi în mijlocul drumului. Îl forțau pe inculpat să ducă cheresteaua înapoi.

Judecătorul îi mulțumește.

Un om cu părul alb și cu ochelari pe nas scria mereu. Puțin după aceea, judecătorul m-a chemat pe mine.

Am ieșit în față.

— Spune tot ce știi.

Mă bîlbîi. Tremur. Tata se uită la mine. Ne uităm unul la altul.

— Tata n-a furat niciodată. Tata nu e hoț ! El e hoț ! Arăt spre Sterică. Nu mă uit la el.

Judecătorul mă oprește.

— Povestește ce știi despre cazul cu cheresteaua.

Încep să povestesc. Îmi vine tot sîngele în cap. Mama îmi face semn să vorbesc. Și tata.

Vorbesc ! Vorbesc ! Spun totul. Tot ce știu. Nu mai am nimic pe suflet. Strig :

— N-am vrut ca tata să fure ! Aș fi făcut orice ca să-l împiedic ! N-am izbutit.

Iar mă oprește judecătorul. Îmi face semn să trec la loc. Mă duc lîngă mama plîngînd. Mă strînge în brațe. Mă așez lîngă ea. Aud iar vocea judecătorului :

— Curtea se retrage pentru deliberare.

Au început șoapte. Judecătorul și alți cîțiva oameni au ieșit pe ușă.

Tata a lăsat capul în jos.

— Mamă, nu vreau să-l condamne pe tata.

Mama tace. Mă mîngîie pe față.

— Ce zici, mamă, o să-l condamne ? O să-l închidă ?

— Nu știu, Dinule.

Oamenii vorbesc între ei și o privesc pe mama. Mă uit la Chiru, la Rădulescu, la Otelia, la Oprinescu. Pun ceva la cale. Ce-ar mai putea face? Nimic. Ca prin vis aud clopoțelul. Aprodul anunță :

— Tribunalul.

Se face iar liniște.

Judecătorul rămîne în picioare. Sună din clopoțel. Apoi începe :

— Tribunalul condamnă pe Bănescu Stere, zis Sterică, la 2 ani închisoare corecțională pentru faptul de instigare și complicitate la delapidare, ținînd seama că și în trecut acest element înrăit a comis infracțiuni similare.

Judecătorul continuă :

— Tribunalul, ținînd seama că inculpatul Constantin Vasile a fost sub influența instigatoare a lui Bănescu Stere, zis Sterică și că este la prima abatere, lucrînd în trecut în mod cinstit, i se acordă circumstanțe atenuate și este condamnat la șase luni închisoare corecțională...

— Mamă ! Șase luni...

Nu mai văd și nu mai aud nimic. Sala se învîrtește cu mine

Tata o să stea șase luni la închisoare. Nu vreau. Nu vreau.

Mă ridic în picioare. Mă duc la boxă. Tata îmi întinde mîna. Mi-o strînge.

— Tată !

— Dinule !

— Tată ! Să mă ierți. N-am vrut să furi!

— Tu să mă ierți pe mine, Dinule. Tu să mă ierți.

L-au luat pe tata. Oamenii n-au părăsit sala. Se uită după mine. Plîng. Plîng tare. Mama își șterge și ea lacrimile cu batista.

— Hai, Dinule.

— Hai, mamă...

Chiru vine lîngă mine. Mă ia de mînă și mă trage !

Mă duc cu el. Am ieșit în fața tribunalului. Lumea stă pe loc. Vrea să mă vadă mai bine

— Dinule !

— Poftim, tovarășe profesor.

— Fii tare, nu plînge ! Ai făcut totul.

Otelia vine lîngă mine.

— Poftim, din partea colegilor tăi. Îmi întinde o cutie O desfac. E o muzicuță cu schimbător. O muzicuță la fel ca aia pe care am sfărîmat-o.

— E a ta, Dinule. Să n-o mai sfărîmi. Am cumpărat-o noi, toată clasa.

— Mulțumesc, Chirule.

Ce-o să fac cu muzicuța ? Să cînt ? N-am să pot. O s-o pun bine. Cînd o să vină tata acasă, am să-i cînt.

Da, am să-i cînt, ca să uite... Trebuie să uite...

Cînd o să vină tata, am să fiu vesel. Și am să-i cînt cu muzicuța cu schimbător !

(Sfîrșit)

Redacția și administrația : București, Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114. Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.